

Iz mladih dni.

Piše in riše *Fran Selski*.

III.

T

am za sosedovim skednjem je vedno skladanica lepo poravnanih desak. Na drugi strani skednja je prostor za sekanje drv, in tam stoji navadno poleg debelih in drobnih hlodov lesena naprava s štirimi nogami, na katero nalože debelejšje hlode, ko jih žagajo. To orodje imenujejo »leseno kobilo«. Poslužujejo se ga tudi otroci pri igranju, kadar ga ne rabita hišni gospodar in hlapec.

Otroci napravijo s kobilom gugalnico, to pa store tako-le: Kobilom postavijo na ravno trato pod senčnatim sadnim drevjem in nanjo položijo dolgo in močno desko, tako da je na vsaki strani kobile enaka dolžina deske. Desko potem v sredi privežejo na kobilom ali pa jo zagraje s klini, da bi se jim ne odmikala s središča pri guganju, in gugalnica je narejena!

Nato se začne guganje. Na vsak konec deske, pritrjene na »leseno kobilom«, sede deček ali deklica, in med tem, ko eden gugalec skrči in potegne noge podse, se drugi z njima upre ob tla in požene kvišku. Potem naredi to na nasprotnem koncu deske sedeči deček, in tako gre to dalje, dokler se prva dva ne naveličata guganja ali pa dokler ju drugi, ki že težko čakajo, da bi prišli na vrsto, s silo ne odstranijo z deske.

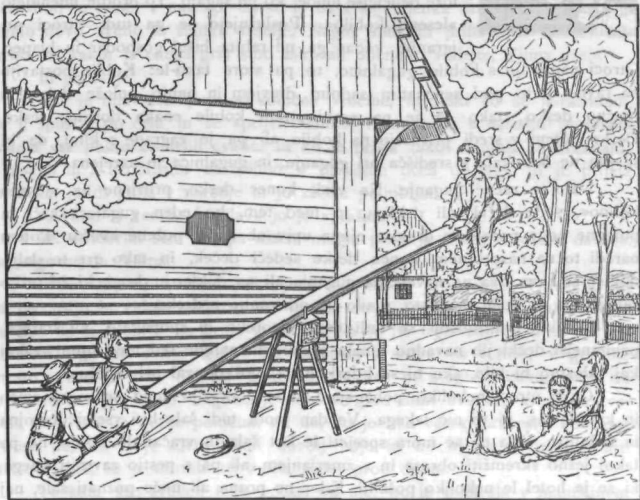
O takih priložnostih se tudi časih sporeko in spopadejo, ali starejši, pametnejši dečki jih navadno kmalu pomiré in narede red med njimi; zakaj kaj žalostno bi bilo, ako bi se kdorkoli kaj poškodoval pri tepežu.

Če si otroci nekoliko ponagajajo in se podražijo med seboj za smeh in kratek čas, ni to nič takega. Vendar mora tudi šala biti vselej dostojna in nežaljiva. Šala pa se mora sprejeti le kot šala in vračati le s šalo, ne pa takoj jezno skremžiti obraza in z zmerjanjem ali pa s pestjo zavrniti onega, ki se je hotel le nekoliko pošaliti. Kdor ne pozna ali noče poznati šale, naj ne hodi v družbo!

Zdravi otroci so že od nekdaj bili in bodo poredni in nagajivi. Tudi pri guganju so si izmislili način za nagajanje, in ta način vam kaže današnja slika. Ravno sta se gugala Črešnjevarjev Lojzek in Zaplotnikov Jožek, ki je bil znan kot jako boječ deček, ko prikoraka sem izza sosedovega skednja preko vrta burkasti Sršenov Jakec in pravi: »Zdaj-le bo pa spet objokani Zaplotnikov Jožek, sušil žabico, da bomo videli, če se še zna jokati!« Jožek misli skočiti z deske, da bi ušel Jakčevi porednosti, a v tem hipu že čepi ta na deski zraven Črešnjevarjevega Lojzka, in Jožek visi visoko gori na deski ter se ne more sam rešiti iz tega neprijetnega položaja. Vsi otroci okrog se mu smejejo in kriče: »Poglejte ga, žabo suši, žabo suši!« Jožek začne prositi svoja nasprotnika, da bi ga spustila z deske, a ker ga nočeta precej uslišati, se mu zasvetijo na licih debele solzne kaplje. Nekateri se zaraditega še

bolj smejejo in nagajajo Jošku, drugim pa se zasmili in tako tudi Lojzku in Jakcu. Zato stopita vsak na eno stran deske ter jo z rokami počasi dvigneta, da se na drugem koncu zniža, in more ubogi Jožek spet stopiti na tla.

Sedaj pa Jakec urno zajaha desko na onem koncu, kjer je Jožek sedel in »visel« do zdaj, in gunganje se zopet prične. Med gledalci pa se zbudi maščevalna misel, da začno prigovarjati Jošku, ki se je med tem že potolažil in si otrl solze, da naj zdaj tudi on tako naredi z Jakcem kakor prej Jakec z njim. »Le daj mu, le daj mu ponagajati; pomagali ti bomo tudi mi in

varovali te, ako ti bo hotel potem storiti kaj žalega!» Tako so ga silili, in Jožek se je res ojunčil ter z dvema tovarišema dvignil porednega Jakca na deski v zrak. Jakec je prej dobro vedel, kaj nameravajo, a se za vse to še zmenil ni in tudi potem, ko je že sušil žabo, se je nekaj časa le smejal in uganjal burke, nato pa splezal kakor mačka po deski navzdol do kobile in tu stopil na tla s porogljivim nasmehom na ustnih: »Ej, Jakca se pa ne užene tako lahko, kakor bi kdo mislil in želel!»

Tako si zna vselej pomagati iz zadrege, kdor je pogumen in ima »sol« v glavi!

